

Bến Mơ

Tác giả : Áo Vàng Blaise Pascal 1970

Sáng nay là ngày đầu tiên Thy đến với Hội Các Bà Mẹ bị Ung Thư.

Từ ngày về hưu, Thy tự thảo cho mình một thời khóa biểu thật bận rộn, để thấy ngày bớt dài và thật ra để khỏi phải ở nhà lẩn quẩn với chồng. Cả hai đều cần những khoảng không gian riêng tư trong ngày. Ông xã của Thy ít đi ra ngoài, chỉ thích liên lạc trao đổi với các bạn bè cũ qua Net, và thỉnh thoảng làm vài bài thơ góp mặt với Hội tương tế trường xưa.

Laura làm cùng hãng với Thy ngày trước, có người chị qua đời vì ung thư vú, từ đó cô bắt đầu hằng say tham gia vào các chương trình gây quỹ của hội này. Phần Thy cũng mới vừa mất một người bạn thân bởi căn bệnh ung thư quái ác này, và Thy muốn làm một cái gì đó để tưởng niệm người bạn mình...

Hội tổ chức một buổi văn nghệ trưa thứ bảy, Laura sắp xếp cho Thy lo phần đưa mỗi tiết mục lên sân khấu. Cô nàng báo trước, Thy sẽ gặp một cô người Việt nam, mà Laura chắc chắn lúc làm việc với cô, Thy sẽ hài lòng... Sợ làm mất giấc ngủ của chồng nên Thy rón rén thay áo quần, trang điểm qua loa, viết vài chữ để lại trên bàn cho Quân, dặn dò hâm thức ăn cho buổi trưa, rồi vội vã rời nhà.

Thy cần lên sớm để Laura chỉ dẫn công việc sẽ làm. Cuối tuần, xe buýt thừa thớt nên phải mất gần cả tiếng đồng hồ mới đến nơi, nhìn quang cảnh rộn ràng, người tới lui tấp nập, Thy cũng nôn nao... Laura mừng rỡ vẫy tay chào Thy, rồi quay mặt vào trong kêu: Ann nè, Kathy đến rồi...

Một khuôn mặt ló ra từ sau cánh màn sân khấu, trả lời vội vã:

- Chờ cho chút nhé. Phải đặt chiếc bàn này đúng chỗ cái đã...

Thế nhưng nửa giây sau, cô ta đã nhảy xuống từ sân khấu đi về phía Laura đang chờ... Một điều bất ngờ, oan gia gặp lại nhau đây sao?

Thy trầm tĩnh chờ Laura giới thiệu mình với Ann, như chưa hề quen biết. Một cái bắt tay lịch sự, rồi Laura bàn giao nàng lại cho Ann. Một chút lúng túng trôi đi, hai người đàn bà trở về với thực tại... Hoàng Anh mỉm cười thăm hỏi:

- Chị khỏe không? Đi vào đây, mình bắt đầu...

Thy gật đầu, nể bước theo cô.

Giờ mở màn sắp đến, Anh và Thy bận rộn sắp xếp các màn trình diễn và kiểm điểm mỗi tiết mục theo thứ tự của chương trình.

oOo

Thời giờ trôi qua nhanh. Hai đứa làm việc với nhau nhịp nhàng cho đến tiết mục cuối cùng của phần đầu chương trình. Khán giả được nghỉ giải lao mười lăm phút. Thy bối rối không biết có nên vào toilette cho qua thời giờ, quay đầu lại thì Hoàng Anh đã biến mất sau khung cửa.... Chợt nghe có tiếng lí nhí chào bác sau lưng, cô con gái cao gần bằng mình, nét mặt tròn trịa...

- Ô ! phải Vân Anh đây không con? Lớn quá vậy nè ?

Thy nắm tay nó rất thân thiết,

- Có nhìn ra bác không?

- Dạ...

Vừa lúc đó Hoàng Anh trở lại với một cô bé nhỏ con hơn, tóc dài, bện thành nhiều sợi trên đầu, có kẹp những cánh nơ bướm. Rất tự nhiên, Thy mở rộng vòng tay...

- Mỹ Anh !!

Cô bé bước đến gần Thy, đáng mừng rỡ, như nhận ra một khuôn mặt thân quen...

- Con chào bác Thy đi, còn nhớ bác không?, hồi xưa bác vẫn hay bế con đi công viên, rồi hay làm bánh flan cho con ăn đó, nhớ chưa Mỹ Anh?

Nó không nói gì, mặc cho Thy ôm vào lòng với nụ cười tươi, rạng rỡ....

Nhờ sự có mặt của hai đứa nhỏ, không khí như ấm áp hơn...

Thy hỏi thăm việc học hành, nhắc nhở những chuyện cũ, Mỹ Anh có còn mút tay không, Vân Anh bớt quạu với em chưa...Thy nhớ lại hình ảnh của tụi nhỏ ngày xưa, và nhìn thấy đâu đây những khuôn mặt cháu nội cháu ngoại của mình trong vài năm nữa...

Trở về với phần hai của chương trình văn nghệ. Cả hai đều có vẻ thoải mái hơn. Thành thạo Thy bắt gặp ánh mắt của Hoàng Anh hướng về Thy...đôi lúc nhìn ra sân khấu, thấy bày trẻ đang trình diễn với tất cả sự cố gắng, Thy mỉm cười đồng cảm với cô ta...nhưng đầu Thy đang suy nghĩ...

Thy tự nhủ, ráng bình tĩnh chịu đựng cho xong buổi văn nghệ hôm nay đi nhé...rồi mình sẽ chẳng gặp lại nhau đâu...đừng tạo ân oán, đừng để tâm tình mình tổn thương thêm....

Tiếng vỗ tay vang rân ngoài trước làm Thy bừng tỉnh... Kết thúc chương trình rồi sao? Vừa nghe ai đó gọi tên mình, và có người đẩy Thy ra sân khấu...

- Kính thưa quý vị, buổi trình diễn hôm nay được thành công là nhờ vào công sức của hai nhân vật sau cánh gà, xin thưa, chần một bảy con nít gần bốn chục đứa, thưa quý vị...không phải là dễ....

Những tràng pháo tay lại nổi lên...Thy như mộng du...chào khán giả, đưa cao tay vẫy vẫy...cúi rạp người...dưới ánh đèn chói chan...Thế là xong một buổi văn nghệ...

Thy đi vào lấy áo khoác sửa soạn ra về. Thôi, chào nhau lần cuối...Hoàng Anh ngập ngừng...mời Thy đi uống cà phê.Vân Anh sẽ đưa em về nhà trước.

oOo

Thế rồi hai đứa đang ngồi đây...im lặng thưởng thức mùi hương hạnh nhân của tách cà phê Second Cup, trong một buổi chiều cuối tuần như những buổi chiều thứ bảy bình thường khác...Phố xá vẫn đông đúc, người đi chen chúc trên lề đường...

Hoàng Anh bắt đầu kể cho Thy nghe cuộc sống của cô trong sáu năm qua...Sáu năm trước, Thy và Hoàng Anh là đôi bạn thân, thương nhau như chị em, buồn vui đều chia sẻ. Vợ chồng Thy và vợ chồng Hoàng Anh hùn vốn làm ăn chung với nhau rất thuận hòa. Nhưng rồi không biết từ lúc nào, quan hệ giữa chồng Thy và cô bạn đã qua khỏi giới hạn của bạn bè. Chồng của Hoàng Anh phát giác và làm lớn chuyện nên Thy quyết định hủy bỏ công việc hùn hạp với vợ chồng bạn.

Sau khi chia tay với Thy, gia đình Anh cũng không tránh được đổ vỡ, Hoàng Anh sau đó chung sống với một người tình mới, những tưởng tri kỷ tương phùng nhưng rồi cũng chẳng đi đến đâu... Rồi căn bệnh thời đại đánh vào đời cô, cô trải qua những năm dài vất vả, từ sinh kế cho đến sức khỏe, và nuôi con dại một mình...Giờ đây, Hoàng Anh đang yên ổn vì cơn bệnh đã ngưng hoành hành sau đợt trị liệu chimio, cô lấy việc thiện nguyện làm vui và đang tham dự lớp hội họa về tĩnh vật để thư giãn. Cô hạnh phúc nhìn các con lớn khôn và tự an ủi về già sẽ không cô đơn...

Còn Thy...biết kể gì cho bạn nghe bây giờ? Sau những tai tiếng giữa Hoàng Anh và Quân, cả hai gia đình đều bị tổn thất chứ có riêng gì ai...Thy cũng thất vọng vô cùng, cuộc sống vợ chồng trở nên lạnh lẽo, tưởng chừng như mùa đông muôn kiếp...

Thật tình, không biết Quân có may mắn hối hận hay không thụ động...Có lẽ Quân cũng cảm thấy không khí gia đình nặng nề nên tìm cách làm ăn xa, đi đi về về Việt Nam, và như vậy, cũng tốt, để tạm thời tránh đổ vỡ.

Nếu không có lần giải phẫu ruột dư bất ngờ của Quân mấy năm trước, có thể Quân đã trở về sống luôn tại Saigon, âu cũng là ý Trời sắp đặt. Và rồi vợ chồng Thy dần tìm lại được những ngày tháng bằng an ...

Nghe Hoàng Anh tâm sự, nhìn nét mặt tích cực và ánh mắt sáng ngời khi kể chuyện, Thy biết rằng cô nàng đã vượt qua gần hết thử thách trong đời rồi đó...Thy mừng cho người bạn mình, người mà mình vẫn luôn thương như em gái...

Chuông nhà thờ cuối đường vừa buông bốn tiếng...chiều sắp xuống rồi...Thy phải về, đã đến giờ làm cơm tối cho chồng. Trời bỗng chợt đổ mưa lớn...Từ già Hoàng Anh và hẹn một ngày rảnh rồi hai đứa sẽ đi ăn trưa với nhau.

Sửa soạn băng qua đường để đón xe buýt, tiếng Hoàng Anh với theo:

- Bác Thy... nhớ gọi phone cho em nhé, nhớ nghe !!!

Thy rảo bước, gạt đầu để trả lời nhưng không quay nhìn lại, và vẫy tay từ già lần nữa, nàng đang có cảm tưởng mắt mình ướt nhoe, không biết vì lệ trào hay vì nước mưa rơi...

Áo Vàng
tháng hai, 2010